

ת"פ 2393/09/15 - שילה דויטש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2393-09-15 מדינת ישראל נ' דויטש

בפני כב' השופט אילן סלע
שילה דויטש ע"י ב"כ עו"ד יפתח לנדאו
נגד
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי
החלטה

המבקש

המשיבה

בפני בקשה לחיוב המשיבה בפיצויים, לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הרקע לבקשה וטענות הצדדים

1. כנגד המבקש, הוגש כתב אישום, בו הואשם המבקש בביצוע עבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). בכתב האישום נטען כי ביום 1.09.12, המבקש חבט בפניו של מר גיא הירשפלד שליווה מספר פלסטינים שרעו את צאנם בוואדי הסמוך למצפה יאיר, מקום מגוריו של המבקש.
2. המבקש כפר בביצוע העבירה. הוא אישר כי נתן חבטה למתלונן, אך טען כי הדבר נעשה בתגובה לאלימות שנקט כלפיו המתלונן ומתוך כוונה להגן על עצמו.
3. פסק הדין ניתן ביום 14.11.18, במסגרתו, זוכה המבקש מעבירת התקיפה שיוחסה לו. בין היתר נקבע כי לא הורם הנטל להוכיח כי המבקש ביצע את המיוחס לו ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ולא ניתן להעדיף את גרסת המתלונן על פני גרסת המבקש. אדרבה, נקבע כי ניתן למצוא בגרסת המתלונן יסוד לגרסת המבקש.
4. המבקש עתר לפיצוי כשהוא מצביע על הימשכות ההליך בעטייה של המשיבה, אשר עדיה לא התייצבו לדיון שנקבע. הוא הצביע על כך שהליך ההוכחות נמשך כמעט שנתיים, כשהמשיבה מתנהלת בעצלתיים, ובסופו של יום הוא זוכה מהמיוחס לו. הדבר גרם לו לאבדן ימי עבודה ומתח נפשי לתקופה ארוכה, מיום האירוע - 1.09.12 ועד למתן פסק הדין המזכה בחלוף למעלה מ-6 שנים - ביום 14.11.18, כאמור. עוד ציין, את הערות בית המשפט בפסק הדין, בדבר התנהלות משטרת חברון באירוע, ובפרט כל מהלך חקירתו בשבת.
5. המשיבה התנגדה למבוקש. לדבריה, הנאשם לא היה עצור והגנתו מומנה על ידי אוצר המדינה ועל כן אין הוא בא בגדרי סעיף 80 לחוק.

6. עוד נטען, כי התארכות ההליך אינה רובצת לפתח המשיבה, ומלבד העדים שלא התייצבו, גם לנאשם חלק בכך. כן נטען, כי במועד הגשת האישום, היו ראיות להוכחת המיוחס למבקש בכתב האישום ובוודאי שהחומר גילה סיכוי סביר להרשעה. לדבריה, העד רז כדר שראה מקרוב את המתרחש שינה מעדותו במשטרה, באופן שהיטיב עם הנאשם.

דין והכרעה

7. ראשית יצוין, כי יש צדק בטענת ב"כ המשיבה כי משעה שהמבקש לא נעצר ולא נכלא ולו ליום אחד, והוצאות הגנתו מומנו על ידי אוצר המדינה באמצעות הסנגוריה הציבורית, די בכך כדי לדחות את בקשתו. יובהר, אני סבור כי התנאים הקבועים בסעיף 80 לחוק מאפשרים ככלל לפסוק פיצוי לנאשם העומד בתנאי הסעיף, גם על הוצאותיו שלו לצורך הגנתו ולא רק הוצאות ששילם לעורך דינו, אלא שבמקרה זה במכלול הנסיבות כפי שיפורט להלן, הרי שמשעה שההוצאות היחידות הנדרשות הן הוצאות הנאשם נוכח התייצבותו לדיונים, אין מקום להיעתר לבקשתו.

8. ולגופו של עניין. במקרה זה, אין מדובר באחד המקרים בהם התשתית הראייתית שהייתה מונחת בפני התביעה, אמורה הייתה להוביל למסקנה כי אין מקום להגשת כתב האישום. בפני המשיבה עמדו שני גרסאות שנתמכו בעדויות חיצוניות, וההכרעה הייתה כאמור, כי לא הורם הנטל להוכיח כי המבקש ביצע את המיוחס לו ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, זאת בין היתר לצד הקשיים בגרסת המתלונן וחבריו. פשיטא, כי לא ניתן לומר כי בהגשת כתב האישום, נפלה טעות הנעוצה ב"אי סבירות בולטת", "זדון", "חוסר תום לב" או "רשלנות חמורה ביותר", כפי שנדרש בפסיקה לצורך קביעת פיצוי.

9. הטענה הנוגעת להימשכות ההליך, בשל אי התייצבות העדים לדיונים, גם אם למשיבה חלק כלשהו באשר לקיומו של דיון אחד נוסף, אין בה כדי להצדיק פיצוי למבקש. בוודאי בשים לב למכלול השיקולים שיש לשקול בבקשה מעין זו, בכלל זה השיקולים הציבוריים "בצורך שלא להביא להרתעת יתר של התביעה מלהעמיד אדם לדין מקום שנאספו ראיות מספיקות להגשת כתב אישום..." (ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.01.1); ע"פ 11024/02 **מנצור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 436 (2003)).

10. פשיטא, כי ההערות בפסק הדין בדבר התנהלות משטרת חברון כלפי המבקש בחקירתו, אינן יכולות לזכות את המבקש בפיצוי במסגרת זו של בקשה לפסיקת הוצאות.

5129371 סופו של יום אפוא, לא קיימת במקרה זה הצדקה לפיצוי המבקש בגין הגשת כתב האישום כנגדו, והבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ט, 01 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.